

Nor egokitu da kontua: etorkina ala gizartea?

Ez da arazo sinplea, badakit: gero eta etorkin gehiago ikusten ditugu gure herrietako kaleetan, hizkuntza ezezagunak entzuten ditugu autobusean eta telefono kabinen ondotik pasatzen **garenean**; gure **ume-alabek** lagun txinatarrak, marokoarrak eta senegaldarrak egiten dituzte eskolan. Zer jarrera hartu behar da? Are gehiago, **zergatik hartu behar da jarrerarik egoera berri honetan?** Jarrera hartzea ez ote da etorkinen kontrako lehen pausoa ematea, ala? Hau da, gure gizartea multietnikoa izatea normaltzat joko bagenu, arestian aipatutako **egoerek** kezkatu edo harrituko ez bagintuzte, orduan ez genuke jarrera hartzeko beharrik sentituko. Baina ez, nolabaiteko arriskua aurreikusten dugulako sentitzen **gara** deseroso, askotan arrisku hori zein den aitortzera ausartzen ez bagara ere. **Izan ere**, errazagoa da txotxongiloren bat astintzea: etorkinak guri lana kentzera etortzen direla, azken urteotan delituen kopurua igo egin dela... Benetako arazoa, ordea, bestelakoa da.

Azter ditzagun, bada, bi gertaera: Orain dela gutxi, Iruñeko musulmanek hilerria eskatu zuten; aurreko batean, berriz, marokoar bat emaztea eta semea, donostiarrak biak, **bahitu nahi izan zituen**, bere ustez Marokon hezkuntza eta erlijio islamikoa jaso behar dituztelako.

Hilerríarena? Jakína, musulmanek **beren** hilerría izateko eskubídea **daukate**, krístauak duten bezala, norberaren sínísmenak norberaren eskubídeak **baítira**. Zer gertatzen da, ordea, sínísmen horiek eguneroko bízitzan aplíkatzeko **garaían**? Non dago sínístun bakoítzaren eskubídeen muga?

Gatozen Donostiako kasura. Semea bahitu nahi duen gizonak **esango du** ez zaiola onartu **haurra** bere sínísmenaren arabera **hezteko** eskubídea. Eta egía da, Donostían jaíotako ume bat musulman **heztea** ezínezkoa baíta, **ez** eskola eta **ez** gízartea ez daudelako horretarako prestatuta. Baina galdera zaila oráin dator: prestatuta egon behar al lukete? Beste era batera esanda: gizon **horrek** benetan al du umea musulman **hezteko** «eskubídea»? Ez naíz arí etxeko hezíketa, jakína, baízík eta eskolaz, kírolaz, festaz; gízakía gízartean txertatzeko balío duten tresna horíei buruz alegía.

Ausartuko nintzateke **esatera** kanpotík datorrenak **egokítu behar duela** hemengora, ez alderantzíz. Arazoa da «egokítzeak» norberaren ustez ukíezínak díren eskubídeak urratzea **dakarrela**.

Kírméntxo